

Reformace č. 39

**„...lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život.“
(Ž 17,14)**

Velký podíl, který mají bezbožní ve věcech tohoto světa, ukazuje spravedlivým, jak malá je jeho cena v Božích očích. Proto On bohatě obdařuje těmito věcmi své nepřátele a odpírá je svým dítkám. Není to proto, že by miloval, nebo dával přednost svým nepřítelům, ale poněvadž tyto věci, jež jim dává, jsou v Jeho očích bezcenné a chce tedy, aby i Jeho vyvolení se učili, dle toho, jak On je rozděljuje, hledět na ně právě tak, jako On. Nechce, aby v nich viděli své štěstí, ale aby je považovali za obyčejný projev přízně všemu stvoření, lidem dobrým i zlým, nepřítelům i přátelům.

Daniel Wilcox (1676-1733)

Obsah

Třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhásí (Iz 42,3).....	3
Kristus a Nikodém (J 3,9-21).....	8
Laskavý pastýř II. (Tt 1,7-8).....	13
Proč se Ježíš stal člověkem (Žd 2,16-18).....	17
Přesměrování na slávu (4).....	28
Služba znamená válku: 10 lekcí, které mě v semináři nenaučili.....	32
Desatero pokušení pastora.....	38
Vzhůru k nebesům XVI.....	41

TŘTINY NALOMENÉ NEDOLOMÍ a lnu kouřícího se neuhasí (Iz 42,3)

Alois Adlof

V slovech těch nám Písmo svaté předkládá převzácnou útěchu a posilu v naší slabé víře. Tu posilu a útěchu má pro nás sám Pán Ježíš. V něm se naplnilo toto rozkošné slovo proroka Izajáše, když ve škole Pán kázal člověku majícímu ruku uschlou vztáhnouti ji, aby přivedena byla ke zdraví jako druhá (Mt 12,13). V něm přišel vůdce a dokonavatel víry naší (Žd 12,2). Ví, že tak snadno zeslábneme, a on je hotov nás vždy znovu posilnit a utvrdit, má k tomu moc a je vždy ochoten (Ř 16,25). On utvrdí nás až do konce bez úhony ke dni Pána našeho Ježíše Krista (1K 1,25). Věrný je Pán, který utvrdí nás a ostříhati bude od zlého (2Te 3,3).

To je naše útěcha, která se nám tady podává ve dvou podobenstvích: První se nám ukazuje ve způsobu třtiny nalomené, která nemá být dolomena, ale upevněna, utvrzena, zase zcelena. Musí být něžně vzata do opatrování, aby se cele nedolomila, ale opatrně, aby s ní bylo jednáno tak, aby se uzdravila, zcelila. Tak láska Boží zachází se svým slabým dítětem, a jeho neduživým srdcem, s jeho chorou, slabou vírou. Jako se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí. On zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme (Ž 103,13.14). On ví, jak snadno lze křehký lístek naší víry zlomit, větévku sotva vyrostlou odtrhnout, jak snadno něžný kvítek podlehne mrazu, jak vítr nás sklátí snadno. O tom mluví i druhé podobenství o lnu kouřícím. On lnu kouřícího se neuhasí. Míněn tady je knot lampy slabě, mdle hořící, ba hasnoucí, dusící se, odumírající, čadící. Jestliže takovýto knot doutná, nesmí se do něho foukati větrem silným, neboť jinak uhašen bude a slaboučká jiskérka zadušena. Tak i Pán náš jiskérku naší víry rozdmýchává něžným svým Duchem a působí, aby nebyla zhašena víra

naše. Na výsosti a v místě svatém bydlím, praví, ano i s tím, který je zkroušeného a poníženého ducha, přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce zkroušených. Nebudu se zajisté na věky nesnadniti, aniž se budu věčně hněvati, neboť by duch před obličejem mým zmizel i dchnutí, kteréž jsem já učinil (Iz 57,15-16).

Ó, jak Duch svatý potěšuje zesláblé, pokleslé děti Boží. Ví, jak s dítětem slabým jednat. Vidíme obraz jeho jednání u Eliáše. Nevede ho ke skutkům zarážejícím, hrozným vždy. Nýbrž ukazuje mu, že nebývá vždy Hospodin ve větru velikém a silném podvracujícím hory a rozrážejícím skály, ani v zemětřesení, ani v ohni, nýbrž v hlasu lichém a temném (1Kr 19,11-12). A v tomto tichém a temném hlase, v tomto vánku z nebe byl Eliáš potěšen: Zachoval jsem pak v Izraeli sedm tisíc, jejichž kolena neskláněla se Bálovi a jejichž všech ústa nelíbala ho (1Kr 19,18). Tak Pán Ježíš potěšuje ty, kteří lkají, že je víra jejich slabá. On něžně mluví, potěšuje slabých, bázlivých; Neboj se, toliko věř (Mk 5,36; Lk 8,50). Víra pak je Boží dílo, Boží dar, Boží milost.

Když se Pána Ježíše ptali v Kafarnaum: Co budeme činit, abychom dělali skutky Boží? Odpověděl a řekl jim: Toto je ten skutek Boží, abyste věřili v toho, kterého on poslal (J 6,28-29). To je to mocné dílo v těch, kteří věří podle působení mocnosti síly jeho (Ef 1,19). Víra je dar Boží! Neboť milostí spasení jste skrze víru a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží (Ef 2,8).

Poněvadž víra je skutek, dar Boží, a ne skutek náš, není to v naší moci, jak silná nebo jak slabá má být naše víra. To je jeho věc. On praví: Věř, uchop, co ti nabízím. „Dost máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se“ (2K 12,9). „Nemůže člověk vzít ničeho, leč by jemu dáno bylo s nebe“ (J 3,27). Jako řekl Pán Pilátovi: „Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo tobě dáno shůry“ (J 19,11).

Soudí tě někdo, že tvá víra je slabá? Apoštol praví: „Nebo kdož tě soudí? A co máš, ježto bys nevzal? A když jsi také vzal, proč se chlubíš, jako bys nevzal?“

Všecko na tom světě je dílo kusé. Všecko je z částky. „Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme. Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdy to, což je z částky, vyhlazeno bude“ (1K 13,9-10). To proto, abychom zůstávali v pokoře. Vizme apoštola Pavla, pokorně vyznává: „Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i uchvátit mohl, načež i uchvácen jsem od Krista Ježíše. Bratří, já nemám za to, že bych již uchvátil. Ale to jedno činím, na ty věci, které jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, které jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli snažně běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši (Fp 3,12-14). Ó, vizme tohoto velikého apoštola! Když bylo potřebí, směl říci, že nic menší nebyl, nežli ti velicí apoštolové (2K 11,5; 12,11), ale když vidí tu milost, které se mu dostalo, cítí a vyznává svou nehodnost. Není hoden té milosti, není dokonalý a ještě neuchvátil, ač snažně běží, zda by uchvátit mohl. Jedna však věc naplňuje jej radostnou jistotou: On je uchvácen od Krista Ježíše. Jsem Jeho, On mne drží a vede a dovede.

Nezapomeňme, že jsme uchvázeni od něho. Jeho rámě je mocnější než naše. Jednou ve Skotsku jsem slyšel o jedné ženě, která měla široko daleko pověst ženy s velikou vírou. Někdo ji hledal, a přijda k ní, tázal se: Jsem tu dobře u ženy, která má velikou víru? – Nemohu o sobě říkat, že jsem žena, která má velikou víru, ale to vím, že jsem žena, která má velikého Boha.

Lkáš snad, že máš malou víru. Tvůj Pán však nezamítá své slabé dítě. Jeho oko dobrotivě vzhlíží na ni, oceňuje a množí ji a dovede ji k blaženému cíli. I naší útěchou je slovo Izajášovo: Bože, tys byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní, zastíněním před horkem (Iz 25,4). Posilněte rukou opuštěných a kolena klesajících utvrďte. Rcete těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilněte se,

nebojte se... Bůh váš sám přijde a spasí vás (Iz 35,3-4). On dává ustálému sílu, a tomu, ježto žádné síly nemá, moci hojně udílí. ... Ti, kteří očekávají na Hospodina, nabývají nové síly (Iz 40,29-31). Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, který je zkroušeného a poníženého ducha, přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také ducha zkroušených (Iz 57,15).

Jsi zkormoucen? Slyš poselství: Poslal mne, abych ovázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře, abych těšil všecky kvílící (Iz 61,1-3). Rozvlažím zajisté duši ustálou a všelikou duši truchlou nasytím (Jr 31,25). Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské (Mt 5,3). Ty nemocné potěšuje. Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní (Mt 9,12). Mdlého u víře přijímejte ne k hádkám o otázkách (Ř 14,1). Jak Pánu jde o ty slabé!

„Zahynulé hledati budu a zaplašenou zase přivedu a polámanou ováži a nemocné posílím (Ez 34,16). A toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven (J 6,37). Zve obtížené k sobě, unavené, umdlené (Mt 11,28). Celé evangelium je radostná zvěst pro smutné. Ve smyslu Spasitelově prosil apoštol Tesalonicenské: „Prosíme pak vás, bratří, napomínejte z řádu vystupujících, potěšujte choulostivých, snášejte mdlé, trpělivě se mějte ke všechněm“ (1Te 5,14).

Tak Pán pečuje o to, jak třtiny nalomené uvázat, jak len kouřící, jak knot doutnající nehasit, ale dechem úst svých, větrem svého Ducha dobrotivě rozpálit, rozehřát, k plnému plamenu rozdmýchat.

A tak dejme se potěšovat, že ten, který začal v nás to dílo dobré, nepoleví, ale dokoná až do dne Ježíše Krista (Fp 1,5). On je dokonavatel víry (Žd 12,2). On zaručuje ovčím svým, že je nikdo nevytrhne z ruky jeho (J 10,27). A zaslibuje: „Aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.“ On se nemění s počasím, nemění se s náladou, nemění se s okolnostmi. On je věčný, věčná skála. „Ano také: Duch pomocen je

mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými“ (Ř 8,26).

Třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhasí. Milováním věčným miluji tě, a proto ustavičně činím tobě milosrdenství. Koho Pán zamíloval, toho zachová. A jako tenkrát zachoval Pán učedníky své v bouři a těšil je: Proč se bojíte, ó malé víry?, tak promlouvá k tobě. Neboj se!

KRISTUS A NIKODÉM (J 3,9-21)

Arthur W. Pink (1886 - 1952)

Začneme analýzou textu, který je před námi:

1. Nikodémova neznalost, verše 9, 10
2. Nikodémova nevíra, verše 11 a 12
3. Kristova všudypřítomnost, verš 13
4. Nezbytnost Kristovy smrti, verše 14 a 15
5. Nevýslovný Boží dar, verš 16
6. Boží záměr v poslání Krista, verš 17
7. Důvody k odsouzení, verše 18-21

V naší poslední kapitole jsme se zabývali rozhovorem Nikodéma s Kristem a usilovali jsme o výklad významu Pánových slov pronesených při této příležitosti. Viděli jsme, jak Spasitel trval na tom, že nové narození je podstatnou nezbytností; i když byl Nikodém farizejem, členem Sanhedrinu, nicméně dokud se nenarodí znovu, neuzří Boží království, tzn. nedojde k poznání Božích věcí. Také jsme viděli, jak Pán vysvětlil charakter nového narození jako „narození z vody (Slova) a z Ducha“; že znovuzrození není procesem obrození nebo zlepšení starého člověka, ale stvoření zcela nového člověka. Že to, co se narodilo z těla, je tělo, a žádné lidské vynálezy z něho nikdy nemohou udělat něco jiného. Jestliže má hříšník vstoupit do Božího království, musí se znovu narodit. Nakonec jsme viděli, jak Spasitel přirovnal působení Ducha ohledně nového narození ke svrchované, avšak tajemné činnosti větru. Spasitel mluvil velmi jasně a člověk by si myslel, že inteligentní muž nemůže minout pointu řečeného. Ale všimněte si následujícího verše.

„Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“ (Jan 3,9). Jak to odhaluje přirozeného člověka! Je pravda, že Nikodém byl vzdělaný muž a

bezpochyby byl příkladně bezúhonný, co se týče morálky; ale k pochopení Božích věcí je třeba něco víc než vzdělanost a bezúhonnost. Bůh mluví jasně a jednoduše, a přesto přirozený člověk bez pomoci nemá schopnost pochopit to, co Bůh zaznamenal ve svém svatém Slovu. I když se Bůh stal tělem a mluvil lidským jazykem, lidé mu nerozuměli. To se v tomto evangeliu objevuje znovu a znovu. Kristus mluvil o vzkříšení chrámu Svého těla, ale oni si mysleli, že mluví o chrámu stojícím v Jeruzalémě. On mluvil k samařské ženě o „živé vodě“ a ona si myslela, že mluví o vodě v Jákobově studni. Učedníkům řekl, že má k nasycení jiný pokrm, který oni neznají, a oni mysleli jen na hmotné jídlo (Jan 4,32). Mluvil o Sobě jako o živém Chlebu, který přišel z nebe, který, jak řekl: „je mé tělo, dané za život světa.“ Židé odpověděli: „„Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“ (Jan 6,51 - 52). Prohlásil: „Ještě krátký čas budu s vámi, pak odejdu k tomu, který mě poslal. Budete mě hledat, ale nenajdete. A kde jsem já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé si říkali mezi sebou: „Kam hodlá jít, že ho nenajdeme? Chce snad jít mezi pohany a tam učit?“ (Jan 7,33-35) A opět řekl: „Já odcházím; budete mě hledat, ale umřete ve svém hříchu. Kam já jdu, tam vy přijít nemůžete.“ Židé řekli: „Chce si snad vzít život, že říká: Kam já jdu, tam vy nemůžete přijít?“ (Jan 8,21-22). Prohlásil: „„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Odpověděli mu: „Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“ (Jan 8,31-33). A tak bychom mohli pokračovat celým evangeliem. Jaké svědectví o lidské inteligenci; jaký důkaz lidské hlouposti a slepoty!

A Nikodém nebyl výjimkou. Možná byl učitelem v Izraeli, avšak byl neznalý abecedy duchovních záležitostí. A proč? Co je příčinou hlouposti přirozeného člověka? Je to proto, že je ve tmě: „Ale cesta ničemu jako tma, nevědí, oč klopýtnou.“ (Příslaví 4,19 - ČSP). Svědectví Nového zákona je rovněž výmluvné: „Mají zatemnělou mysl a odcizili se

Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce.“ (Ef 4,18). Jak je to všechno zahanbující. Jak to staví na odiv pošetilost pyšného chvástání lidí jejich domnělou moudrostí a učeností! Přirozený člověk je ve tmě, protože je slepý. Avšak jak zřídka je to zdůrazňováno za moderní kazatelnou. Jak velmi zřídka většina biblických učitelů dnešní doby zdůrazňuje a trvá na slepotě přirozeného člověka a jeho hluboké potřebě osvětlení shůry! Tyto věci nejsou, jak víme, líbivé, a jejich věrné odhalování nepřinese popularitu těm, kdo je kážou, - a přesto je jich velmi třeba v těchto dnech laodicejské lhostejnosti. Nechte kohokoliv, kdo touží následovat příklad, který nám náš Spasitel zanechal, ať si přečte všechna čtyři evangelia najednou s jedním záměrem - odhalit, jak velký prostor dával ve svém kázání lidské zkaženosti, a je nanejvýš pravděpodobné, že čtenář bude velice překvapen.

„Jak se to může stát?“ Nikodém byl alespoň upřímný. Nestyděl se za svou neznalost a pokládal otázky. Mnohým dalším by to také prospělo. Příliš jich zůstává v nevědomosti kvůli bláhové pýše, která pohrdá zaujetím postoje toho, kdo hledá světlo. A přitom je to jednou z hlavních vlastností každého, kdo se touží učit. Vztahuje se to jak na věřícího, tak na nevěřícího. Pokud se křesťan odmítá pokořit, pokud opovrhne přístupem „Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled.“ (Jób 34,32); pokud není ochoten přijímat poučení od těch, kdo jsou vyučení Bohem, a především, pokud denně nevolá k Bohu: „Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého.“ (Žalm 119,18), nebude a nemůže růst v poznání pravdy.

„Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš?“ (Jan 3,10). Všimněte si, že náš Pán zde použil stejný výraz při dotazování se Nikodéma, jako tento vůdce Židů použil na začátku při oslovení Krista, neboť v řečtině „učitel“ ve 2. verši, je to stejné slovo jako v 10. verši. Je nanejvýš pozoruhodné, že v krátkém záznamu tohoto rozhovoru

nalézáme Pána, jak používá právě sedmkrát ten samý výraz, jaký použil sám Nikodém. Zde je máme přehledně vypsány:

1. Nikodém prohlásil: „Víme...“ (verš 2)

Kristus řekl: „Mluvíme, co víme...“ (verš 11 ČSP)

2. Nikodém řekl: „Jsi učitel...“ (verš 2)

Kristus řekl: „Ty jsi učitel...“ (verš 10)

3. Nikodém řekl: „Není-li Bůh s ním...“ (verš 2)

Kristus řekl: „Nenarodí-li se kdo...“ (verš 3)

4. Nikodém se zeptal: „Jak se může člověk narodit?“ (verš 4)

Kristus odpověděl: „Nenarodí-li se kdo...“ (verš 5)

5. Nikodém řekl: „Nemůže přece vstoupit...“ (verš 4)

Kristus odpověděl: „Nemůže vstoupit...“ (verš 5 ČSP)

6. Nikodém se zeptal: „Jak může?“ (verš 9)

Kristus se zeptal: „Jak uvěříte?“ (verš 12)

7. Nikodém se zeptal: „Jak se to může stát?“ (verš 9)

Kristus se zeptal: „Toto nevíš?“ (verš 10 ČSP)

Je skutečně udivující pozorovat tuto pozoruhodnou shodu mezi jazykem Nikodéma a slovy Spasitele, a jistě nám to udělí důležitou lekci, ze které se můžeme poučit. Co si můžeme vzít z tohoto přebírání Nikodémových výrazů Kristem? Neukazuje nám to na jistý princip a neposkytuje poučení pro všechny křesťanské pracovníky? Dovolte, abychom to vyjádřili takto: Kristus potkal tohoto muže na jeho vlastní půdě a z jeho vlastního jazyka učinil kanál vedoucí k jeho srdci. Jak jednoduché a jak důležité. Nebýváme často zmateni tím, jak přistupovat k osobě, o jejíž duši jsme projevíli zájem? Říkáme si, kde začít. Zde máme tedy osvětlení problému. Učíte jeho vlastní výroky výchozím bodem vaší promluvy k němu. Obraťte jeho vlastní slova proti němu, a kdykoliv je to možné, udělte jim hlubší význam a vyšší uplatnění.

„Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš?“ Jaké napomenutí to bylo! Bylo to, jako kdyby Pán řekl: „Ty jsi učitel, a přesto sám nevzdělaný? Ty neseš pochodeň, a přesto jsi ve tmě! Ty jsi učitel Izraele, a přesto neznáš nejzákladnější duchovní pravdy!“ Jak pronikavé a jak závažné! Do jaké míry je to pravda o pisateli a čtenáři? Ach, nemusíme snad všichni svésit hlavu v hanbě? Jak málo známe to, co bychom měli znát. Jak jsme slepí! Tak slepí, že potřebujeme být uvedeni do pravdy (Jan 16,13)! Není naší nejbolavější potřebou jít k největšímu Lékaři a žádat od Něho tu duchovní „oční mast“, aby nám jí pomazal oči, abychom viděli (Zj. 3,18)? Bůh chraň, aby nám v tom zabránila domýšlivost laodiceismu.

Než přejdeme k dalšímu verši, dovoluňte mi ukázat na ještě jedno poučení z toho, co máme před sebou - verš 10. I učitel náboženství může být neznalý pravdy shůry. Jaké závažné varování je to pro nás, abychom nekladali důvěru do žádného člověka. Tady byl člen Sanhedrinu, vyučený v nejvyšší teologické škole jeho doby, a přesto neměl rozeznání duchovních věcí. Naneštěstí má mnoho následovníků. Skutečnost, že kazatel vystudoval s vyznamenáním nějaký teologický ústav, není důkazem, že je mužem vyučeným Duchem svatým. Lidská učenost v nás nesmí vyvolávat pocit důvěryhodnosti. Jediným bezpečným směrem je napodobovat Berojské a přinášet vše, co slyšíme z pódia nebo kazatelny, a vše, co čteme v náboženských časopisech, do zkoušky Božím Slovem, a odmítat vše, co není ve Svatých Písmech jasně vyučováno.

LASKAVÝ PASTÝŘ II. (Tt 1,7-8)

Jaroslav Kernal

Správce si nemůže uzpůsobovat domácnost podle sebe a domácnost si nemůže uzpůsobovat správce podle toho, jak chce. Církev patří Bohu – a to je ten pravý důvod, proč dohlížitelé mají být mravně a duchovně způsobilí. O Boží děti a pravdu evangelia se nebudou starat neschopní a nedůvěryhodní správcové. To nás přivádí ke konkrétním charakteristikám starších – a Pavel vysvětluje Titovi, jaký na prvním místě starší:

Nemá být...

Viděli jsme, co znamená bezúhonnost ve vztahu k církvi – dohlížitel je bezúhonný jako Boží správce. Jeho zájmem je církev a věci Boží. Hezký popis najdeme u Pavla, když posílá Filipským dopis po Timoteovi. Říká o něm:

- *Vždyť nemám nikoho, jako je on, kdo by se tak upřímně o vás staral; všichni si hledí jen svého, a ne toho, co je Krista Ježíše. O Timoteovi však dobře víte, jak se osvědčil, když se mnou jako syn s otcem sloužil evangeliu. (Fp 2,20-22)*

Bezúhonnost starších vedle věrnosti manželce, rodině a církvi dále spočívá v tom, že se vyvarují některých vlastností. Tady je jejich (rychlý) seznam:

A. Samolibý (ČSP)

Je zde slovo, které se dá přeložit také jako arogantní, svévolný, nadutý, domýšlivý, svémyslný, svéhlavý – tak to překládají různé české překlady.

Jedná se o člověka, který je naprostým opakem toho, co to znamená být mírný (shovívavý). On chce jít svou vlastní cestou. Sami víte dobře, jak těžko se jedná s člověkem, který je samolibý. Takový člověk

poslouchá nejrady sám sebe. Je umíněný, domýšlivý, bezohledný vůči názorům druhých lidí, jejich pocitům touhám, tvrdohlavý, nezávislý. Vystupuje tvrdě proti těm, kdo mají jiný názor než on sám. Takový člověk není schopen spolupracovat s druhými, a proto nemůže být starším církve. Svou domýšlivostí rozděluje Boží lid.

B. Vznětlivý (B21)

Popudlivý, prchlivý, hněvivý, zlostný. Jde o člověka, který velmi rychle vzplane. Je to opak toho, jak s námi jedná Bůh – on je vždy pomalý k kněvu. Proto i Boží správcové musí mít stejnou vlastnost. Jakub nám připomíná:

- *...vždyť lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš. (Jk 1,20)*

Vznětlivý člověk svými slovy zničí jednotu a pokoj Božího lidu.

- *Hněvivý člověk podnítí svár a vznětlivý napáchá mnoho přestupků. (Př 29,22)*

Za takovým člověkem zůstávají rozbité lidské duše, lidé, kteří se těžko a dlouho dávají zase dohromady.

C. Pijan

Tady se nám naše překlady vzácně víceméně shodují. Opilství je hřích, který je třeba káznit. Boží slovo říká, že opilec nevejde do Božího království (1 K 6,10, Ga 5,21). Petr říká, že pohané si libují v opilství (1 Pt 4,3).

Boží slovo přináší hodně varování proti nebezpečí přílišného pití vína a opojných nápojů. A zvláště vedoucí jsou varování:

- *Nehodí se králům, Lemóeli, nehodí se králům být pijany vína a vládcům toužit po opojném nápoji, aby nikdo z nich v opilosti nezapomněl na Boží nařízení a nepřevrátil při nikoho z utištěných. (Př 31,4-5)*

Mimochodem – jak příznačné pro naši politickou scénu, že? Ale všimněte si, že Pavel nezakazuje alkohol, ale ukazuje, že starší se musí umět ovládat a nemůže to být člověk, který má problémy s pitím. Bible

neučí abstinenci, byť to někteří křesťané tvrdí (dokonce jsou sbory, kde se členem může stát pouze abstinents - jak „biblická“ podmínka pro přijímání do církve, že?).

D. Rvác (ČEP)

Útočný, násilný, bijec, hrubián. Řecké slovo je odvozené od slovesa uhodit a mluví o násilném člověku, který má sklon řešit věci pěstmi, fyzicky napadat druhé. Zvláště manželky a děti pociťují výbuchy takového člověka. Bojovný člověk ubližuje Pánovým ovečkám.

Starší v církvi se občas dostávají do velmi kritických situací, kdy musí řešit emotivní věci, silně vnímané rozdělení v učení, občas jsou ve středu napjatých situací - a v takových chvílích musí zachovat chladnou hlavu a jedná po způsobu Kristově - mírně, tiše a laskavě.

E. Ziskuchtivý (ČEP)

Zištý, lačný mrzkého zisku, prospěchář, hrabivý. Starší nesmí být člověkem, který pase stádo kvůli zisku, nesmí milovat peníze nebo být chamtivý. Znovu opakuji - všechny tyto vlastnosti platí pro každého křesťana, ale u staršího musí být ve viditelné (nikoliv dokonalé) míře.

- *Proto umrtvujte své pozemské sklony: ... hrabivost, která je modloslužbou. (Ko 3,5)*

Hrabivost je modlářstvím. Boží slovo učí, že starší v církvi - alespoň někteří - mají být - pokud je to jen trochu možné - svou církví finančně podporováni, aby se mohli cele věnovat své službě. Je to správná věc, když si církve platí své vlastní služebníky. Ale může to být zároveň léčba pro určité lidi, kteří chtějí žít z církve. Proto starší nemá být zištý, nemá svou práci dohlážitelé dělat pro peníze, ale z touhy sloužit Bohu. Jak uvidíme dále v první kapitole, tak falešní učitelé se snaží z křesťanů dostat peníze - pro hanebný zisk učí, co se nesluší.

Starší by se měli spokojit s Božím zaopatřením. Možná to bude znamenat, že bude - jako apoštol Pavel - pracovat, aby uživil svou

rodinu a ve zbylém čase sloužit Božímu stádu, ale rozhodně to nebude člověk, který je ovládaný touhou vlastnit nebo touhou hromadit. Ani alkohol ani peníze neovládají jeho život. Co ho tedy ovládá? Tady se dostáváme ke druhé skupině vlastností – starší **mají být...**

(Pokračování příště)

PROČ SE JEŽÍŠ STAL ČLOVĚKEM (ŽD 2,16-18)

Steven Cole

Kdybyste měli chodit po ulicích a náhodně se lidí ptát, co potřebují ze všeho nejvíc, asi byste dostali spoustu nejrůznějších odpovědí. Někteří by řekli: „Nejvíc bych potřeboval dostat pořádné zaměstnání. Teď jsem na tom tak, že nezvládám platit účty ani splácet dluhy.“ Jiní by možná prohlásili: „Nejvíc bych se potřeboval zbavit osamělosti. Potřeboval bych partnerku nebo pár dobrých přátel.“ A další odpověď by třeba zněla: „Moje rodina je jedno velké bitevní pole. Manžel se chová krutě vůči mně i vůči dětem a děti jsou vzdorovité a drzé. Potřebovali bychom, aby v naší rodině zavládl mír.“

Kdybychom zavítali do chudé země jako třeba do Indie nebo do Bangladéše, odpovědi na naši otázku by se spíš týkaly holého přežití: „Trpím hladem. Potřebovala bych jídlo!“

Umírám na nemoc, kterou by se dalo vyléčit, ale nedostanu lék, který bych potřeboval.“ „Žiju na ulici. Potřeboval bych střechu nad hlavou.“

Aniž bych chtěl zpochybňovat oprávněnost kterékoli z těchto potřeb, musím říct, že podle Bible jsou lidé, kteří takto odpovídají, slepí vůči tomu, co skutečně potřebují ze všeho nejvíce. Jejich nejdůležitější potřebou je, aby jim Bůh odpustil hříchy a dal jim věčný život.

Potřebují se dozvědět, jak žít v souladu s Božím slovem, aby mohli svým životem přinášet Bohu slávu. Pokud tuto skutečnost ztratíme ze zřetele, můžeme naplňovat všechny potřeby, které si lidé uvědomují, a jejich nejdůležitější potřeba zůstane nenaplněna. A kdyby teď zemřeli, stráví věčnost v pekle.

Právě jsem si přečetl působivou knihu K. P. Yohannana *Revolution in World Missions* (Revoluce ve světových misiích) [GFA books]. Yohannan vyrůstal v Indii a až do sedmnácti let chodil bos (s. 55). Kázal

evangelium po celé Indii. Není lhostejný k tíživé bídě, která v Indii panuje; důrazně se však vyjadřuje proti tomu, abychom se nechali rozptylovat naplňováním materiálních potřeb a zanedbávali přitom potřeby duchovní. Říká, že v Indii zakládali britští misionáři školy a nemocnice sto padesát let, a žádný pozorovatelný dopad na jejich církve ani společnost to nemělo (s. 103, 110).

Tvrzení, že lidé nebudou naslouchat evangeliu, když jim napřed nenabídneme něco jiného, je podle Yohannana jednou ze satanových lží (s. 109). Sedával na ulicích Bombaje se žebráky, kteří byli na pokraji smrti. Říkal jim, že sice nemá hmotné prostředky, které by jim mohl dát, ale přišel jim nabídnout věčný život. A u mnohých se dočkal odezvy. Vysvětluje (s. 111):

Na skutcích milosrdenství není nic špatného – ale nesmíme si je plést se zvěstováním evangelia. Programy zajišťující potravinovou pomoc mohou člověka zachránit před smrtí hladem. Zdravotnická pomoc dokáže prodloužit život a bojovat s nemocí. Projekty zaměřené na zajišťování bydlení mohou přispět k tomu, že tento dočasný život bude pohodlnější – ale jedině evangelium Ježíše Krista může vysvobodit duši z života hříchu a zachránit ji před věčností v pekle!

Proto bychom měli v první řadě a především klást důraz na evangelizaci a výchovu učedníků. Sociální péče je důsledkem evangelia. Nesmíme zapřahat vůz před koně (s. 106, 99). Tento fakt přímo souvisí s naším textem. Mnozí si totiž tyto verše přečtou a řeknou si:

„To nemá nic společného s tím, co bych potřeboval já. Potřebuju si najít práci. Potřebuju si vyřešit svoje osobní problémy. Právě teď na mě tlačí spousta různých věcí. Tyhle verše se mě netýkají.“

Jenže tím, co my všichni potřebujeme ze všeho nejvíc, je velekněz, který by nás, hříšníky, smířil se svatým Bohem. Žd 2,17 ukazuje, že tímto milosrdným a věrným veleknězem je Ježíš. A pokud Ježíš je vaším veleknězem, potřebujete se ze všeho nejvíc naučit vítězit nad mocí

hříchu, která vám zničí život, jestliže se jí nepostavíte na odpor. Verš 18 pak ukazuje, jak vám Ježíš může ve vašem pokušení přijít na pomoc.

Abych to zopakoval: v první kapitole autor svým čtenářům, kteří byli v pokušení opustit Krista a vrátit se k judaismu, ukázal, že v Ježíši nám Bůh řekl své poslední slovo. Jako Boží Syn je Ježíš září a dokonalým vyjádřením Boží podstaty. Nese všechno svým mocným slovem (1,3). Sedí po pravici Božího majestátu na výsostech a převyšuje všechny andělské bytosti (1,4-14). Když je stručně napomene, aby se nenechal unášet proudem (2,1-4), ukáže, že Ježíš není jen věčným Božím Synem, ale že je také plně člověkem. Božím původním záměrem bylo, aby člověk panoval nad zemí, ale tomuto záměru se do cesty postavil pád (2,5-8). Ježíš svým vtělením a smrtí za naše hříchy dobyl zpět to, co jsme pádem ztratili (2,9-10). Jako vůdce naší záchrany se Ježíš stal člověkem, aby nás přivedl k Bohu (2,11-15). Náš text dále rozvíjí téma Ježíšova lidství a vysvětluje, proč se Ježíš stal člověkem:

Ježíš se stal člověkem, aby mohl jako náš velekněz obětovat sám sebe za naše hříchy a přijít nám v našem pokušení na pomoc.

Autor uvádí tři skutečnosti:

1. Ježíš se stal člověkem, a ne andělem, protože přišel zachránit lidi (2,16).

Autor zde uzavírá argumentaci, kterou otevřel ve verši 2,5. Řekl, že Bůh umístil člověka na zem, aby zde vládl, a že úkolem andělů je být „duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení“ (1,14). Slovo „přece“ (2,16) se vztahuje k předchozím dvěma veršům, v nichž se hovoří o tom, že nás Ježíš vysvobodil z moci strachu a smrti. O přesném významu slova, které je zde přeloženo jako „ujímat se“, se diskutuje. Doslova znamená „zmocnit se“, „chytit“ či „přisvojit si“ (NASB, poznámka na okraji). Toto slovo popisuje pohyb, jímž Ježíš zachytil Petra, když kráčel po vodě a pak začal tonout (Mt 14,31; viz také Mk

8,23). Rovněž se používá v duchovním smyslu v souvislosti s dosažením věčného života (1Tm 6,12.19). Sporná otázka tedy zní: Týká se dané slovo ve verši 2,16 toho, že se Ježíš ujímá svého lidu v tom smyslu, že mu pomáhá, nebo toho, že na sebe vzal lidskou podstatu ve smyslu verše 2,14a?

Raní církevní otcové je bez výjimky vykládali v tom smyslu, že se týká přijetí lidské podstaty při stvoření. (Philip Hughes, *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 115.) V tomto případě by uvedený verš znamenal: „Ježíš na sebe nevezl podstatu andělů, ale přijal podstatu potomstva Abrahamova.“ Tedy: stal se Židem, aby naplnil zaslíbení, které dal Bůh Abrahamovi. Někdy v sedmnáctém století začali někteří komentátoři vykládat tento verš v tom smyslu, že Ježíš nepodává pomocnou ruku andělům, ale lidem. Pak by „Abrahamovo semeno“ (KMS, NBK) označovalo ty, kdo jsou jeho skutečnými dětmi díky víře v Ježíše Krista (Ga 3,7).

Podle mne v tom zas až tak velký rozdíl není. První pohled zdůrazňuje *skutečnost* vtělení, zatímco ten druhý jeho *důvod*. V širším kontextu je řeč jak o jednom, tak o druhém.

Proto tento verš v jeho kontextu chápu takto: „Ačkoli je Mesiáš Bohem, a je tedy nadřazen andělům, stal se také člověkem, aby mohl trpět a zemřít pro naše spasení. Udělal to, aby naplnil zaslíbení dané Abrahamovi, že prostřednictvím jeho potomstva dojdou požehnání všechny národy. Nevyhlížejte tedy žádného andělského Mesiáše a nepohrdejte skutečností, že Ježíš musel trpět a zemřít. Musel to udělat, aby tak zaplatil za naše hříchy.“

Než půjdeme dále, rád bych upozornil, že tento verš vyvrací jednu z námitek, kterou vznášejí odpůrci učení o Božím svrchovaném vyvolení. Tvrdí, že pokud Bůh nevyvolil každého, je nemilující a nespravedlivý. S tímto omylem se vypořádal C. H. Spurgeon ve svém kázání nazvaném “Men Chosen—Fallen Angels Rejected” (Lidé vyvoleni - padlí andělé

zavržení), v: *New Park Street Pulpit* [Baker], sv. 2 str. 293. Dave Hunt jej šíří v knize *What Love is This?* (Co je tohle za lásku?) [Loyal], s. 111-112, 114-115). Pokud se mýlí, jsou vinni také rouháním, protože obviňují svrchovaného Boha, že není milující a spravedlivý!

A mýlí se, a to nejméně ze dvou důvodů. Za prvé je z Písma i z dějin zřejmé, že Bůh nezařídil, aby spasení bylo dostupné ve stejné míře všem lidem na všech místech. Vyvolil si Abrahama, ale ne Abrahamovu širší rodinu ani nikoho jiného v kterékoli části světa. Později si vybral Abrahamovy potomky pocházející z Izáka a Jákoba, a to ne proto, že by si to zasloužili více než jiní, ale prostě proto, že se tak rozhodl (Dt 7,6-8). To znamenalo, že se rozhodl odmítnout Izmaela, Ezaua a jejich potomky (Dt 7,1-5). Nakolik nám to Písmo dává poznat, všechny ostatní národy na světě měly celá století před Kristovým příchodem jen všeobecné zjevení prostřednictvím stvoření, které ke spasení nestačí. Bůh jim dovolil, aby šli svou vlastní cestou, a nezjevil jim pravdu o Spasiteli, který má přijít, jako ji zjevil Židům (Sk 14,16-17).

Za druhé je z našeho textu zřejmé, že padlým andělům Bůh spasení nenabídl ani nezajistil (2Pt 2,4; Ju 6). Mohl najít způsob, jak spasit anděly, kteří se připojili k satanově vzpouře, ale ve svém svrchovaném úmyslu se rozhodl, že to neudělá.

Opovážili bychom se tvrdit, že tato skutečnost popírá jeho lásku a spravedlnost? Mohli by padlí andělé vznést žalobu proti Bohu, že jim nenabídl únikovou cestu z odsouzení?

Samozřejmě, že ne! A stejně tak by neměli ani lidé, kteří se proti němu vzbouřili, tvrdit, že Bůh není dostatečně milující nebo spravedlivý, když si některé vyvolí jako nádoby milosrdenství, a na jiných ukáže svůj hněv a projeví svou moc jako na nádobách určených ke zničení. On, jako hrnčič, má právo dělat s hlínou, co se mu zlíbí, a my nemáme právo mu odmíout (Ř 9,19-24). Tvrdím, že hlavní problém lidí, kteří odmítají

učení o Božím svrchovaném vyvolení, nespočívá jen v chybné teologii. Nejsou ochotni uznat Boží nárok na svrchovanost nad stvořením.

V každém případě je ve verši 2,16 autorovou hlavní myšlenkou to, že se Ježíš stal člověkem, a ne andělem. Jak vysvětluje následující verš, udělal to proto, aby zajistil spasení lidem.

2. Ježíš se stal plně člověkem pro konkrétní účel, a to aby se stal veleknězem, který obětuje sám sebe za naše hříchy (2,17).

Verš 2,17 uvádí tři fakta:

A. Ježíš se stal plně člověkem pro konkrétní účel.

Doslova tento verš říká: „Proto byl nucen stát se po všech stránkách stejným jako jeho bratři ...“ Tato nutnost souvisí s důvodem nastíněným ve zbytku verše – aby se mohl stát milosrdným veleknězem a mohl přinést smírnou oběť za lidské hříchy. A jak uvádí verš 2,18, díky svému dokonalému lidství, k němuž patří i to, že byl pokoušen, je Ježíš schopen přijít na pomoc těm, kdo jsou v pokušení.

Důležitá jsou ovšem v této úvodní části věty slova „ve všem“. Vyvracejí doketismus, heretické učení, že Ježíš jako člověk pouze *vypadal*. Nikoli: přijal plně lidskou podstatu, přesto zůstal bez hříchu (4,15). Jeho tělo mělo normální lidské potřeby (potravu, odpočinek a podobně), lidské emoce (třebaže ne hříšné emoce) a lidská omezení (jeho lidské tělo nebylo všudypřítomné, ačkoli ve svém božství všudypřítomný byl). A. W. Pink tvrdí s jistotou, že Ježíš nepodléhal chorobám, protože nepodléhal hříchu. (A. W. Pink: *Commentary on Hebrews* [Ephesians Four Group], sv. 1.) Nejsm si jist, nakolik je tento závěr nevyhnutelný, protože Ježíš žil v tomto padlém světě (existence škodlivých mikrobů je následkem pádu) a také podléhal smrti. Takže nevím, jestli Ježíš někdy měl nebo neměl rýmu. Je ovšem zřejmé, že ho Bůh uchránil od jakékoli choroby, která by mu zabránila splnit jeho úkol.

B. Ježíš je naším milosrdným a věrným veleknězem ve všem, co se týká Boha.

Toto je v Listu Židům první zmínka o Ježíši jako o veleknězi. List Židům je jedinou novozákonní knihou, ve které se tato pravda objevuje. Je životně důležité, abychom tuto myšlenku pochopili, jenže nás znevýhodňuje skutečnost, že jsme nebyli vychováni v systému judaismu. Židé věděli, že k Bohu nemohou přistoupit přímo. Museli k němu přicházet prostřednictvím kněze, který jejich jménem přinášel oběti. Zastupoval je všem, co se týkalo Boha. Jednou ročně, v den smíření, vstupoval velekněz v zastoupení celého národa do svatyně svatých, aby vylil krev obětí na slitovnici. Kdyby se na toto svaté místo opovážil vstoupit kdokoli jiný, dokonce i kdyby tam vstoupil sám velekněz kdykoli jindy, znamenalo to okamžitou smrt (Lv 16,2). Úkol velekněze byl tedy nezbytný, aby mohl být každý rok celý národ očištěn od svých hříchů (Lv 16,30).

Napadlo vás někdy, jaká by to byla honička a jak by se to prodražilo, kdyby člověk pokaždé, když zhřeší, musel chodit za knězem s obětí? A taky by to byla pěkná ostuda!

Všichni sousedé zvednou hlavu od práce a koukají se, jak se táhnu s obětí ke svatostánku.

„A hele, támhle jde zase Steve! Člověk by čekal, že se konečně poučí! To by mě zajímalo, co provedl tentokrát?“ Jak se ale autor listu chystá ukázat později, Ježíš přinesl svou vlastní krev jednou provždy, takže není zapotřebí, aby se s obětmi pokračovalo (7,27; 9,12; 10,11-14). To musel být pro věřící Židy *náramná* úleva! Ježíš je náš trvalý, konečný velekněz, který za naše hřích obětoval sám sebe jednou provždy – díky Bohu!

Ježíš ale není jen tak ledajaký velekněz. Ježíš je *milosrdný* velekněz. Toto slovo vystihuje motiv, se kterým šel na kříž (Hughes, s. 120). Slitoval se nad námi hříšníky. To znamená, že nikdy nemusíme váhat

přijít za Pánem z obavy, že nás odmítne nebo že nám nebude rozumět. I když nás pro naše dobro bude vychovávat jako milující otec (12,5-11), nikdy nebude jednat surově nebo nedostatečně soucitně. Jak to řekl David: „Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“ (Ž 103,13-14).

Jan Kalvín (*Calvin's Commentaries* [Baker], komentář k Židům, s. 75) vysvětluje, že kněz musel být milosrdný, aby dokázal pomoci nuzným, pozvedat padlé a přinášet úlevu utištěným. Ježíš samozřejmě k tomu, aby byl milosrdný, nepotřeboval žádnou zvláštní zkušenost; zkoušky, kterými prošel, však ujišťují nás, že nám v našich zkouškách rozumí.

Řečeno s Kalvínem, „stává se zřídka, aby ti, kdo jsou vždy šťastní, soucítili s neštěstím druhých.“ A dodává (tamtéž): „Proto kdykoli nás stihne nějaké zlo, vždy si uvědomme, že se nám nepříhodilo nic než to, co Boží Syn sám zakusil, aby s námi mohl soucítit; ani nepochybujme o tom, že je právě s námi tak, jako by spolu s námi trpěl.“

Ježíš je také *věrným* veleknězem. To se týká toho, že ve všem věrně poslouchal Boha, což vyvrcholilo v tom, jak dokonale poslušně šel na kříž. Vždy důvěřoval Otci a poslouchal ho, až k smrti na kříži. Když je někdo věrný, můžete mu naprosto důvěřovat. Nikdy vás nezklame. Ježíšova milosrdná a věrná povaha nás tedy zve, abychom za ním přišli, ať potřebujeme cokoli. Zvláště to ale platí o té největší potřebě, kterou každý člověk má:

C. Ježíšova oběť na kříži odvrátila Boží spravedlivý hněv vyvolaný našimi hříchy.

Ježíš se stal plně člověkem, aby tak mohl „smířit hříchy lidu“. NIV a RSV toto slovo překládají výrazy, které vyjadřují zahlazení či smytí hříchu, zatímco „smíření“ či „usmíření“ souvisí s odvrácením Božího hněvu. John Owen poukázal na to, že ve smíření hrají roli čtyři prvky: (1) přestupek či zločin, který je třeba odstranit, (2) poškozený, kterého je

třeba usmířit či uspokojit, (3) pachatel, kterému je třeba prominout, (4) a oběť nebo jiný prostředek zjednaní míru. (John Owen: *An Exposition of Hebrews* [The National Foundation for Christian Education], k Židům 2:17, s. 476.)

Myšlenka Božího hněvu není oblíbená. V církvích, které chtějí být „přátelské k uživateli“, se o něm nemluví. Liberálové tvrdí, že je to pozůstatek pohanské představy chlácholení rozhněvaného božstva obětí. Přesto se tento pojem objevuje ve Starém zákoně ne méně než pět set osmdesát pětkrát a v Novém zákoně více než třicetkrát. (Leon Morris: „Propitiation“, v: *Evangelical Dictionary of Theology* [Baker], ed. Walter Elwell, s. 888.) Ježíš často líčil přicházející soud v hrůzných barvách (Mk 9,48; Lk 16,19-31). V Janově evangeliu (3,36) je řeč o tom, že na těch, kdo neposlouchají Syna, Boží hněv zůstává. O Božím hněvu často mluví i Pavel (Ř 1,18 a dalších devět veršů; 2Te 1,7-9). Kniha Zjevení je plná strašlivých obrazů Beránkova hněvu (Zj 6,16).

Boží hněv není nekontrolovaný výbuch zlosti, ale spíš aktivní, rozhodná nenávist a odpor ke všemu zlému, které vyplývají z jeho svatého charakteru. Bible říká, že Bůh nenávidí nejen hřích, ale také hříšníky (Ž 5,6; 11,5). Ačkoli jako padlí hříšníci máme milovat dokonce i své nepřátele (Lk 6,27), jsme také varováni, abychom se nad některými lidmi slitovávali opatrně: „... ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem“ (Ju 1,23). Nám, kteří milujeme Hospodina, je přikázáno, abychom nenáviděli zlo (Ž 97,10).

To podstatné je, že umenšíme-li význam Božího hněvu nad každým hříchem, umenšíme tím i význam Boží lásky k jeho lidu. Požadavek Boží svaté spravedlnosti byl uspokojen jeho láskou a milosrdenstvím, „tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8). Jak zvolal Philip Hughes (s. 120): „Naše peklo učinil svým peklem, aby se jeho nebe mohlo stát naším nebem. Nikdy nebylo takového milosrdenství, nikdy nebylo takové věrnosti!“ Proto se musíme pevně držet biblické

myšlenky, že se Ježíš stal člověkem, aby sám sebe přinesl jako dokonalou oběť za naše hříchy, jakou vyžadoval Boží hněv.

Kapitola končí jedním praktickým důsledkem toho, že se Ježíš stal člověkem:

3. Protože se Ježíš stal člověkem, je schopen nám přijít na pomoc, když jsme v pokušení (2:18).

Protože byl Ježíš plně člověkem, byl také plně pokoušen, ačkoli ne ve stejném smyslu, v jakém jsou pokoušeni ti, kdo mají hříšnou přirozenost. Byl pokoušen ve stejném smyslu, v jakém byli pokoušeni Adam a Eva před pádem. Mýlili bychom se, kdybychom se domnívali, že Ježíš, protože sám nikdy neupadl do hříchu, nechápe hloubku našeho pokušení. Jak vysvětluje Hughes (s. 124), Ježíš „zná plnou sílu pokušení způsobem, jakým ji my, kteří jsme mu nevzdorovali až do konce, nemůžeme znát. K čemu by nám byl někdo, kdo také selhal?

Vždyť právě proto, že jsme byli poraženi, potřebujeme pomoc toho, který zvítězil.“ Řecké slovo přeložené zde jako „pomoci“ (ČEP, KMS) znamená přiběhnout zachránit někoho, kdo volá o pomoc („příspěť na pomoc“ NBK). Představme si rodiče, kteří uslyší své dítě zavolat: „Pomoc!“ Asi bychom nechali všeho, co právě děláme, a spěchali pomoci svému dítěti. Tak je zde vylíčen náš milosrdný velekněz. Ale znamená to také, že je na nás, abychom k němu volali, když jsme v pokušení, a abychom v případě nutnosti před pokušením prchali.

Boží slovo slibuje: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1K 10,13).

Závěr

Co potřebujete ze všeho nejvíc? Doufám, že se mi podařilo ukázat, že ze všeho nejvíc potřebujete být usmířeni se svatým Bohem. Přišli jste k

Ježíši ve víře, že je smírnou obětí za vaše hříchy? Tím, kdo nesl trest, který jste si zasloužili vy? Pokud ne, Boží hněv na vás zůstává! Nedejte si pokoj, dokud nebude v Ježíše věřit jako ve svého velekněze.

Pokud ho znáte jako svého velekněze, voláte k němu o pomoc, když jste v pokušení?

Znáte ze zkušenosti trvalé vysvobození z hříchu, které vám v Kristu náleží? On je vašim milosrdným a věrným veleknězem ve všem, co se týká Boha. Je schopen vám ve vašem pokušení přijít na pomoc!

Otázky k diskuzi

1. Jaká je biblická odpověď na obvinění, že Bůh není fér, pokud ke spáse nevyvolí každého?

2. Proč je životně důležité uznávat Ježíšovo plné lidství? Jaké to má praktické důsledky?

3. Proč je životně důležité držet se učení o tom, že každý hřích vyvolává Boží hněv? Co ztrácíme, když v této otázce přistoupíme na kompromis?

4. V čem spočívá rovnováha mezi naší a Boží částí práce, pokud jde o přemáhání pokušení?

PŘESMĚROVÁNÍ NA SLÁVU (4)

Paul Tripp

V minulých třech článcích jsme se zabývali „**nejlepším uctíváním vůbec**“, které se nachází ve Zjevení 19,6-8. Zde jsou naše zatím získané poznatky:

- existuje 5 důležitých věcí, za které bychom měli Boha oslavovat
- existuje 9 věcí, které v nebi oslavovat nebudeme
- existuje 9 nebezpečných míst, kterým bychom se měli při hledání identity vyhnout

Naslouchání věčnosti a hlasům lidí na druhé straně nám pomáhá si **ujasnit hodnoty** a **kultivovat naše uctívání**. Dnes se dozvíme, jak se přesměřovat na správnou slávu.

Přesměrování na slávu

Minule jsem záměrně zvolil slovní spojení **kultivace uctívání** místo **zahájení uctívání**. Zahájení by znamenalo, že své uctívání potřebujeme začít nebo zahájit. Kultivace znamená, že naše uctívání již probíhá a je třeba ho obnovovat, renovovat a směřovat.

Stejná logika platí i pro dnešní slovní spojení – **přesměrování na slávu**. Není třeba, abychom se poprvé nasměřovali na slávu nebo aby nám byla představena. Coby lidské bytosti jsme na slávu naprogramováni. Stvořil nás slavný Bůh a dal nám všemožné druhy čidel na slávu.

Ať už jsme si toho vědomi nebo ne, slávu zakoušíme neustále. Co se mě týče, miluji to, jak velká část Boží slávy je poživatelná! Výborné jídlo stvořil slavný Bůh ke chvále svého jména. Pro jiné může být zdrojem slávy hudba. Harmonie a melodie stvořil slavný Bůh ke chvále svého jména.

Seznam sláv pokračuje do nekonečna. Sex je věc plná slávy. Umělecká tvořivost je věc plná slávy. Móda a design jsou věci plné slávy. Hory, lesy, oceány a zvířata, která tyto ekosystémy obývají, to jsou všechno záležitosti plné slávy a stvořil je slavný Bůh ke slávě svého jména.

Je nemožné existovat na zemi, aniž bychom zakoušeli a radovali se z hmatatelné Boží slávy.

Náznaková sláva a nejvyšší sláva

Všechny tyto věci, které jsem zmínil výše - sex, jídlo, hudba, barvy a příroda - jsou jen náznakové slávy, které zjevují nejvyšší slávu - slávu Boha. Jiný způsob, jak na to lze nahlížet, je tento: sláva stvořeného světa je jedním obrovským prstem nebo milionem malých prstů ukazujících nám k nebi na slávu Stvořitele.

Zde se však dostáváme do potíží - **zastavujeme se u ukazatele.**

Zamyslete se nad touto ilustrací, i když je absurdní. Představte si, jak vy a vaše rodina míříte do Disney Worldu a asi tak 150 km před ním uvidíte ukazatel s názvem tohoto turistického střediska. Protože vidíte písmena, která dávají dohromady Disney World, zastavíte u kraje silnice a strávíte svoji dovolenou vedle vozovky. Taková promarněná dovolená! Nikdy skutečně nezakusíte pravou „slávu“ Disney Worldu, protože jste se zastavili u ukazatele.

To samé platí pro nás. Tak nás vzrušují náznakové slávy sexu, jídla, hudby, barev a přírody, že se vlastně míváme s pravou slávou. Hmatatelné náznakové slávy, které zakoušíme, nikdy nebyly zamýšleny jako konečný cíl. Jejich účelem je, aby nás přitahovaly do intimního vztahu se Stvořitelem.

Nasyčení Pěti Tisíců

Ježíš o tom mluví během své služby na zemi. Poté, co nasytil pět tisíc, Ho zástup vypátrá a On odhaluje jejich srdce. „„Amen, amen, pravím

vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se.“ (Jan 6,26).

Ježíš nasýtil pět tisíc lidí, ne předně proto, že byli fyzicky hladoví, ale protože hladověli duchovně. Samozřejmě, že měl Ježíš soucit s jejich fyzickými potřebami, ale zázrak s chleby a rybami měl být ukazatelem směřujícím na Něj. Zástup to však nepochopil. Stáli jen o nejlepší možné občerstvení.

Nedostačovat

Když nasloucháme hlasům lidí na věčnosti, neoslavují hmatatelné náznakové slávy, které zakoušeli na zemi. Ne, oslavují Definitivní Slávu, svůj vztah s Bohem.

Když čtu tento text, vždycky mě usvědčí, že zastavuji příliš brzy. Často se spokojuji s dočasným potěšením náznakové slávy a nedovoluji svému srdci, aby přeteklo chválami vůči Bohu. A co vy?

- Když jíte skvělé jídlo, jsou vaše chuťové pohárky jedinou částí vás samotných, která se raduje? Nebo se raduje vaše duše, protože si je vědoma, že má duchovní potravu a nápoj, co se nikdy nevyčerpá?
- Když zakoušíte intimitu sexu, je vaše tělo jedinou částí vás samotných, která cítí potěšení? Nebo se vaše duše těší vědomím, že jste navěky spojeni s Kristem?
- Když nasloucháte hudbě, jsou vaše uši jedinou částí vás samotných, která oslavuje? Nebo i vaše duše oslavuje kreativitu vašeho Boha a budoucí oslavu, která přijde?

Vidíte, že není třeba, aby vám nebo mně byla představena sláva - slávu zakoušíme každý den. Ale vy i já potřebujeme, aby byla naše srdce obnažena a naše čidla na slávu přesměrována na nebe. Díky Bohu, že nás v dobách naší potřeby neopustí.

Římanům 3,23-24 říká: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.“ Bylo nám už jednou provždy odpuštěno darem milosti, ale Bůh nás obdarovává svou milostí každé ráno. Tato milost obnažuje naše srdce, odpouští nám naši zmatenost ohledně slávy a přesměrovává naše čidla na slávu den co den co den.

Tento článek je ze stránek [Paul Tripp Ministries](http://www.paultripp.com). Další články naleznete na stránkách www.paultripp.com. Použito se svolením.

SLUŽBA ZNAMENÁ VÁLKU: 10 LEKCÍ, KTERÉ MĚ V SEMINÁŘI NENAUČILI

Jeff Robinson

Během bezbožných ranních hodin 6. června 1944 vyskákali američtí výsadkáři ze svých letadel nad okupovaný venkov severní Francie, do vnitrozemí na míle vzdáleného od pláží v Normandii. Můj otec byl jedním z těch vojáků. Coby člen drsné a vždy připravené stoprvní letecké jednotky měl můj otec nejlepší bojový výcvik svobodného světa. Topografické rysy francouzského venkova nastudoval dopodrobna. Trénink ho připravil na smrtelné nebezpečí protiletecké palby, na šok při výskoku z letadla do zející tmy, naučil ho, jak řádně přistát, jak se stočit, aby zabránil úrazu, jak sbalit padák, jak se utkat s nepřítelem a jak se vypořádat se stovkami jiných možností, které ho mohou na bitevním poli potkat. Otec prošel takovým drilem, co se týče zacházení se zbraněmi a používání různých taktik, že byl schopen jednotlivé kroky opakovat i ve spánku po celá další desetiletí.

Ale 6. června neprobíhalo cvičení, byla to válka. Nebyl dost připraven na neúnavnou zuřivost německých samopalů, třaskavé střely minometů nebo na všudypřítomné a smrtelné šrapnelové miny. Základní výcvik mu poskytl báječné školení, ale nemohl simulovat pohledy, zvuky, zápach a veškeré hrůzy války. Jen jedna věc mu mohla poskytnout možnost navyknout bitevnímu poli - válka sama.

Služba je také válka. A jen válka vás může připravit na vřavu bitvy. Budete bojovat nebo utečete při střetu s hrozivými skutečnostmi služby? Jen přední linie křesťanské služby zvaná „místní sbor“ vám na tuto otázku dokáže odpovědět.

Syn mého otce navštěvoval jeden z nejlepších teologických seminářů na světě – svou úrovní by se dal přirovnat k námořnické škole. Naučili jeho chlapce skvělé teologii. Boží milostí uvázali jeho srdce a službu k inspirované, neomylné Bibli a jeho pohled zaměřili na příběh záchrany, který tluče intenzivně v srdci Bible. Byla to přísná a nádherná příprava na válku. Ale nebyla to válka.

O dva roky později jsem opustil skvělý teologický výcvikový tábor. Od té doby jsem měl tu výsadu, že jsem mohl sloužit jako pastor báječné, trpělivé skupiny zbožných lidí v Birminghamu v Alabamě. Spolu se učíme, jaký je rozdíl mezi teoretickým životem a službou a životem a službou ve skutečnosti. Naučil jsem se toho mnoho a ještě se mám co učit. Zde je 10 věcí, na které by mě žádný sebevěrnější a sebezpůsobilejší teologický seminář nedokázal připravit:

1. Služba je válka

Ve službě se válka odehrává na dvou dějištích – jedno je uvnitř, druhé vně. Uvnitř je stále přítomný nepřítel, tělo, které nás svádí, abychom sběhli. Z této války se nemohu vzdálit ani na minutu, jinak jistě zemřu.

Jsou také nepřátelé vně, kteří se mě snaží porazit jako sirény zpěvem svůdné písně. Svádí mě svou mentalitou míru, života v poklidu a pozemské prosperity daleko od schůzek se špatnými staršími, členy sboru, jejichž manželství se rozpadá, a rodiny, která si myslí, že vyučováním zdravé doktríny sbor zabíjím. John Newton znal tento boj také velmi dobře, avšak považoval tuto válku za nejlepší místo pro padlé služebníky:

„Boží lidé se jistě setkají s nepřáteli – ale obzvláště služebníci. Satan má pro ně dvojitou zášť. Svět sleduje, jestli zaváhají, a Pán dovolí, aby byli zkoušeni, neboť jen tak zůstanou pokorní, získají soucit s utrpením ostatních, svými zkušenostmi se kvalifikují na pozici poradce a pomocníka a utěšitele tím stejným povzbuzením, jakého se jim samotným dostalo od Boha. Ale Kapitán našeho spasení je s námi. Jeho

zrak se na nás upírá, Jeho věčná paže nás podpírá. V Jeho jménu tedy pokračujeme, zvedáme své transparenty a prohlašujeme: „Když je Bůh s námi, kdo je proti nám? Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ Čas je krátký. Za chvíli nám setře každou slzu z očí a na hlavu nám svou vlastní laskavou rukou nasadí korunu života!“

2. Můj fiktivní sbor byl fiktivní

Můj fiktivní sbor v semináři mě obdivoval. Každý jednotlivec miloval vyučování. Milovali moji osobnost. Často a s vděčností mluvili o „všem, co přináším ke stolu.“ Už v pondělí se těšili na nedělní kázání a tetelili se radostí a horlivostí čtyřletého dítěte před Štědrým večerem. Byli připraveni mě jako teologického hrdinu snést z kazatelny na svých ramenou.

Moje pastorační služba se nyní odehrává v nefiktivní části a lidé mě takto nevidí. Vidí moje nedostatky. Cítí moji nezkušenost. A zcela oprávněně. Většina z nich mě má stejně ráda a za nějaký čas uvidím, jak pomýlená byla moje touha po tom fiktivním sboru a jak je Bůh dobrý, že mě pokořuje prostřednictvím služby v místním sboru.

3. Teologické znalosti se nerovnají pastorační zralosti

To, že ovládám řečtinu a hebrejštinu, nebo všichni ti puritáni, které umím citovat zpaměti, mě nezastaví, abych nevybuchl, když mi bude rozlícený člen předhazovat falešná obvinění. Tyto věci mi nepomohou se dobrat moudrého řešení, až mi starší na schůzce oznámí, že sbor bude už velmi brzy bez peněz. Jistě, moje teologické znalosti mi budou dlouho pomáhat rozhodovat se moudře, ale neposkytnou mi koření, které potřebuji. Stále se budu muset naučit mnoho lekcí ohledně vedení v té tvrdé škole. Dobře mě naučili, jak funguje správná zbraň, ale abych se naučil střílet přesně, potřebuji ji umět nabít, zacílit a vypálit přesnou ránu přímo na bitevním poli.

4. Lásky převyšuje poznání

Toto je nezbytný logický závěr předchozího bodu. Inspirovaný pisatel mě před tím varoval: „Kdybych měl všechno poznání, ale lásku bych neměl... nic nejsem.“ Pokud své lidi nemiluji, bude jim lhostejné, kolik teologického se z kazatelny ozývá. K tomu, aby mě následovali, je přitáhne jen to, pokud dokážu, že je miluji a že mi mohou důvěřovat coby zralému učiteli a podpastýři.

5. Chci-li se stát účinným nástrojem v Boží ruce, musím trpět

Jistě, četl jsem spoustu knih, které mě naučily, jak smýšlet o utrpení a v utrpení. Ale pokud chci skutečně porozumět Pavlovu poselství v 2. Korintským, musím trpět – nejde o mě. Pastor trpí ze dvou důvodů: zaprvé kvůli svému vlastnímu posvěcení a za druhé aby byl v postavení, kdy může svému trpícímu shromáždění poskytovat útěchu (2K 1).

6. Jelikož je moje západní vžitá definice úspěchu světská, bude mě trápit nízká návštěvnost sboru a také to, když sbor nebude na mé vyučování reagovat dobře

Protože jsem plný pýchy a sebelásky, často se mě dotýká, když člen sboru považuje víkendy na pláži u jezera na horách za daleko přitažlivější než můj rozbor Božích věcí. Nebo někdy nenápadně vyměním svou důvěru v Boží Slovo coby prostředek proměny za důvěru ve svou vlastní schopnost měnit lidi, a proto zvážím úpravu kázání nebo metod, abych je učinil šťastnými. Pokud je však miluji, nesmím se této touze poddat. Budu velmi často tancovat nebezpečně blízko ostří žiletky a musím spoléhat na Krista, že mě pokaždé zachrání.

7. Často projeví neodbytný strach z člověka

Všechny ty silácké řeči, které jsem v semináři nažvanil o těch, kdo „podlehli dojmu, že člověk je středem všeho“ se záhadně vytratily tváří v tvář opravdovým lidem se skutečnými problémy. Jistě, měl jsem pravdu, když jsem takové věci říkal, ale jen Boží milost ve mně může vypůsobit věrnost i tehdy, když se puch dostane do větráku a ten ho rozšíří až ke mně.

8. Mnoho lidí ve sboru mě nebude mít rádo, nehledě na to, jak moc miluji já je a že s nimi jedním laskavě

Důvod jejich nelásky ke mně nebude souviset s ničím podstatným, a to mě bude frustrovat. Nebude jim vyhovovat moje osobnost, protože jsem příliš velký extrovert/introvert, a tak nejsem jako oni. Nebo mě nebudou mít rádi, protože mluvím příliš rychle/pomalou. Nebo mě nebudou mít rádi, protože fandím špatnému sportovnímu týmu nebo jsem chodil na špatnou univerzitu. Avšak i jejich nechuť ke mně, ať už opodstatněná či ne, je součástí Božího dobrého plánu k pěstování pokory v zahradě mého bláhového, sebumilujícího srdce. Je to pro mě dobré také proto, že z Boží milosti to časem uzdraví smrtelnou chorobu strachu z člověka. Můj Pán slíbil, že pokud nenáviděli Jeho, budou nenávidět i Jeho učedníky. Je to pro Boha příležitost mě vyučit pravdě z 1Pt 2,23 o našem Pánu, který, když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. Budu z milosti osvobozen, abych je přesto miloval.

9. Budu často zmaten a frustrován, že moje úsilí ve službě nenese ovoce

To mě bude trápit, protože jsem ve své aroganci zapomněl, že nejsem Duch svatý a že jen svrchovaný všemocný Bůh může obnovit zlomené lidské srdce. Ano, jsem si vědom toho, že moje teologie svrchované milosti mě vždy této pravdě vyučovala, ale moje funkční teologie svévole mi bude tvrdit, že všechny mé znalosti, cvičení a dary by měly vést alespoň k nějaké změně v životech těchto lidí. Pokud toužím po viditelném „výsledku“, potom se musím spokojit s tím, že budu sekat svůj trávník, stavět doma s chlapci lego, a musím nechat Boha, aby byl ve Svě církvi Bohem.

10. Ani moji teologičtí hrdinové to neměli lehké

S odstupem času, zeměpisné polohy a kulturních pokroků je snadné si své hrdiny romantizovat. Je jednoduché si myslet, že Jan Kalvín luskl

svými brilantními prsty a proměnil Ženevu nebo že Bunyan sepsal Poutníkovu cestu pro přední evangelikální nakladatelství v klidu na svém notebooku, zatímco ve své klimatizované cele sledoval kabelovou televizi, nebo že Jonathan Edwards strávil s Davidem Brainerdem spoustu času rozebíráním teologie u kávy.

Oni však kázali, vyučovali a psali s takovým hlubokým poznáním právě proto, že byli vojáky nasazenými ve válce. Jejich spisy se hemžily hříšností lidského srdce a svatostí Boha, protože psali z bitevního pole. Moji hrdinové to měli ve službě těžké a i já to budu mít těžké, protože Bůh ukazuje Svou moc a slávu skrze bezmocnost ubohých hliněných hrnců, jako jsem já – tak se to říká v 2K 4,7. Naučím se pravdivosti Božího Slova a Jeho lásce ke mně stejným způsobem jako moji hrdinové – v intenzivní válce, tedy křesťanské službě.

[The Gospel Coalition](#)

DESATERO POKUŠENÍ PASTORA

Jason A. Van Bommel

Již druhý měsíc jsem na svém druhém kazatelském místě. Větší část svého dospělého života jsem byl pedagogem, učitelem a správcem. Zamiloval jsem si práci kazatele. Modlím se za to a přeji si, aby mi Bůh požehnal a umožnil mi zůstat pastorem i po zbytek mého života. Jako kazatel jsem četl o pokušeních, kterým musí kazatelé čelit a většinu z nich jsem už zakusil. Čelil jsem také takovým, o nichž jsem mnoho nečetl, ale mí přátelé kazatelé mi potvrdili, že podobným pokušením čelí i oni.

Nabízím těchto deset pokušení, kterým kazatelé čelí ne jako veřejnou zpověď, ale jako pozvání k modlitbám za vašeho pastora. Nevím jistě, kterým z nich váš kazatel čelí, ale nepochybně bojuje alespoň s některými, ne-li s většinou z těchto deseti:

10. Touha líbit se lidem. Pastoři obecně mají rádi lidi a stejně jako většina lidí, mají tendenci dávat přednost být oblíbení a nikoliv nenávidění. Navzdory tomu, co si o pastorovi myslí většina lidí ve sboru, je pro něj velmi jednoduché začít jednat tak, aby se líbil druhým. Ale takové jednání je vzdálené srdci služebníka, jaký by kazatel měl mít. Snaha líbit se lidem je neupřímná a pokrytecká a je vedená touhou být milován místo prokazovat opravdovou lásku.

9. Lenost. Kazatelé nejsou obecně pod dohledem a nejsou stejně vykazatelní jako lidé na jiných místech. Rozvrh práce je velmi neobvyklý a jsou v něm období intenzivního zaneprázdnění následované kapsami prázdného času. Velkou část pracovního rozvrhu pastora tvoří studium, a pastoři mohou být v pokušení být línými studenty, být nedůsledný ve studiu a při přípravě kázání. Často této lenosti napomáhá internet, který kazatelům umožňuje zkrátit čas jejich přípravy kázání.

8. Rozptýlení. Internet dělá svou práci i zde. Někdy kazatelé mohou být velmi zaneprázdněni tím, že dělají věci, které dělat nemusí a ke kterým nejsou povoláni. Příprava kázání může snadno svést k hledání nejrůznějších zpráv („musím být relevantní“), ke sledování sportu (který poskytuje dobré ilustraci ke kázání) nebo ke sledování nejrůznějších videí z YouTube, atd.

7. Izolace. Pro kazatele je snadné držet lidi v bezpečné vzdálenosti, aby se ochránili před zraněním, zvláště když lidé v církvi kritizují, pomlouvají nebo odcházejí ze sboru. Je bezpečnější být izolován, ale pastýř musí být mezi ovce, musí je znát a dobře je sytit.

6. Pokrytectví. Jedna forma izolace může být snaha dělat se lepším, což není nic jiného než touha zalíbit se lidem. Tím, že kazatel předstírá, že je svatější, příjemnější, lepší, věrný, atd., může snadno schovat své pravé já za vnější fasádu.

5. Zanedbávání osobní a rodinné bohoslužby. Pokud je to vaší prací studovat Bibli, vést druhé v uctívání, modlit se, dělat biblické poradenství, atd., může být lákavé zanedbávat skutečné osobní a rodinné uctívání.

4. Zanedbávání manželství. Církev je nevěsta Kristova, ale ne nevěsta pastora. Ale může se stát, že se pastor více angažuje v církvi a snaží se naplnit její potřeby, místo aby se věnoval své manželce a jejím potřebám.

3. Workoholismus. Pokud kazatel hledá své ujištění a naplnění ve své práci, může příliš snadno upadnout do toho, že práce bude vyplňovat všechny jeho čas.

2. Zkreslování Božího slova. Toto pokušení je jedno z nejnebezpečnějších a je velmi vážné. Může to být kombinace lenosti a touhy líbit se lidem. Může také být ve vztahu k dalšímu hříchu, kterým je pýcha. Ať už je jeho příčina jakákoliv, hřích překrucování Božího slova a kázání svých vlastních myšlenek je velmi vážný a ničí Boží lid.

1. Pýcha. Úkolem kazatele je přinášet Boží slovo Božímu lidu v různých okolnostech – za kazatelnou, ve třídě, v nemocničním pokoji, na svatbách a pohřbech, atd. Je až příliš snadné zapomenout, že má přinášet Boží slovo, a ne sebe sama. Kazatel není bůh sám. Ani náhodou!

Modlete se za svého pastora. Potřebuje Ducha svatého, aby ho ochránil před těmito hříchy a zachoval ho ve věrnosti a plodnosti.

Z blogu [Ponderings of a Pilgrim Pastor](#)

VZHŮRU K NEBESŮM XVI.

Elizabeth Prentissová

Říjen.

Jsme doma společně zase jednou. Rozloučení s matkou bylo velmi bolestné. Každý rok jejího života nyníjšího rozmnožuje její osamocení a plní mne touhou, abych mohla ji poskytnouti přístřeší ve svém domě. Avšak přes takové úzkosti jak mám mnoho příčin býti šťastna! Malý náš Arnošt jest životem a duší v našem domě; zvuk jeho nožek cupajících vůkol a všecko jeho žvatlání jest nejsladší hudbou mému uchu, a jeho srdéčko jest plničké lásky a radosti, že ozařuje nás všechny jako sluneční paprsek. Stav maličky lepší se každým dnem, a je jednou z takových něžných, přitažlivých dušinek, které si činí nároky na každého lásku a náklonnost. Neviděla jsem ještě tak andělské tvářičky, jako je její. Otec sedává hodiny dívaje se na ni. Dnes pravil:

„Dcero Kateřino, tato milovaná malička není míněna pro tento hříšný svět.“

„Tento svět však potřebuje, aby byl okrášlen takovým lásky hodným stvořeníčkem.“ odvětila jsem. „A děťátku nevedlo se ještě nikdy tak dobře jako nyní.“

„Nezakotvi svého srdce příliš hluboko na ní,“ řekl. „Cítím, že je příliš drahá i mně.“

„Avšak tatínku, dali bychom ji Bohu, kdyby o ni požádal. Jistě milujeme Její více než ji.“

Avšak když jsem to řekla, ostrá bolest pronikla skrz na skrz mou duší a já jsem držela svou malou, hezoučkou dcerušku ve svém náručí, jako bych ji tu mohla zdržeti pro vždy. Je to snad jen má domněnka, ale mně se opravdu zdá, že otec začíná mne mít trochu rád. Od své poslední nemoci cítím k němu velikou náklonnost a soucit s ním, a on cítí, o tom nepochybuji, že mu skýtám něco, co nemůže poskytnouti mu ani Arnošt

ani Marta, protože nebyli nemocni ani jediný den ve svém životě. Přála bych si, aby pohlížel více ku Kristu, a co On pro nás učinil a činí. Cesta spásy jest pro mne pohodlná stezka, úplně ozářená slávou Toho, jenž ji osvětluje. Vidím své krátké dny života, vidím své hříchy, avšak cítím, jako bych byla ponořena do jako blesk skvoucí záře, která vychází přímo ze trůnu Božího a Beránkova. Zdá se mi, jako bych měla mítí nějaké pochybnosti o svém spasení, avšak mohu sotva říci, že mám nějakou. Jak zvláštní, jak tajuplné jest to! A zde jest otec, o tolik starší, o tolik lepší než já, tápající ve tmách. Mluvila jsem s Arnoštem o tom. Odpovídá, že to děkuji svému vychování ve veliké míře a že moje matka je pokročilejší o 50 let nad svůj věk. Avšak tomu nemůže býti tak. Bylo to jen po letech bojů a modliteb, že Bůh dal mi tuto radost.

Dne 24. listopadu.

Arnošt se mne včera tázal, vím-li, že Amálie přistěhovala se se svým mužem sem a že jest velmi nemocna.

„Přál bych si, abys ji šla navštívit, miláčku,“ dodal. „Jest zde neznáma a potřebuje velice přítelkyně.“ Cítila jsem se velmi rozrušena. Ztratila jsem dřívější náklonnost k ní, a myšlenka, že se mám setkat s jejím mužem, byla trapná.

„Jest opravdu velmi nemocna?“ tázala jsem se.

„Ano. Jest úplně zlomena. Slíbil jsem jí, že ji navštívíš.“

„Máš ty ji v ošetřování?“

„Ano; její manžel sám pro mne přišel.“

„Nemám chuti tam jít,“ pravila jsem. „Bude to velmi nepříjemné pro mne.“

„Ano, miláčku, vím o tom. Avšak ona potřebuje přítelkyně, jak již jsem dříve řekl.“

Ustrojila jsem se s velikou nechutí a šla jsem. Nalezla jsem Amálii v domě bohatě zařízeném. Avšak bylo tam vše bez ladu a skladu. Ležela

na posteli ve své ložnici; tři útlé dítky hrály si tam, jejich chůva seděla u okna při šití.

Hrozný záchvat kašle způsobil, že nemohla mluvit hodnou chvíli. Posléze sebrala se tak dalece, že mne mohla přivítati. Obejmula mne a vypukla v pláč.

„Ó Katuško,“ štkala, „byla bys mne poznala, kdybychom se byly potkaly na ulici? Nenacházíš mne hrozně přejinačenou?“

„Změnila jsi se,“ odvětila jsem, „avšak já také!“

„Ano; nevypadáš silná. Ale tys nikdy nebyla. A jsi hezká, jakos byla dříve, kdežto já ó, Katuško, pamatuješ se, jaké jsem mívala buclaté, běloučké ruce? Podívej se na ně nyní!“

Při tom ohrnula rukávy, ubohé dítě. Právě v tu chvíli uslyšela jsem kroky na chodbě, a její muž loudal se do pokoje kouře.

„Jdi pryč, Karle.“ pravila netrpělivě. „Víš, jak tvé kouření dráždí mne ke kašli.“

Vytáhl svou ruku ke mně s klidnou tváří člověka, který uvykl na úspěch a popularitu.

Pohlédla jsem na něho s odporem, který jsem nedovedla zatajiti. Těch několik roků, co jsme se rozešli, změnilo ho tak úplně, že jsem se nanejvýš zhrozila při pohledu na jeho již odulou tvář a vzezření, jež mluvilo o životě horším než spustlém.

„Jdi pryč, Karle,“ opětovala Amálie.

Vrhl sebou do jedné pohovky bez nejmenší pozornosti k ní, a pořád ještě obraceje se ke mne řekl. „Na mou věru, jste hezčejší než kdy jindy, a —“

„Navštívím tě někdy jindy, Amálko,“ řekla jsem vynakládajíc na to všecku svou důstojnost, kterou mohla jsem směstnati ve své malé postavě, a zvedla jsem se k odchodu.

„Neodcházejte, Katuško!“ volal vstávaje. „Neodcházejte. Přál bych si pohovořiti si pěkně o starých časech.“

„Katuško“, skutečně! Jak se to opovážil? Odešla jsem planouc hněvem a pokořením. Jest možno, že jsem kdy milovala takového muže? Že jsem tvrdohlavě chtěla blažiti a milovati jej a bolest působiti tak své drahé matce po celý rok! Ó, z jaké to beznadějně bídy vysvobodil mne Bůh, vychvátil mne z hlubokosti mé pošetilosti!

Dne 2. prosince.

Arnošt praví, že nyní mohu jíti navštívit Amálii bezpečně, protože její muž vymkl si nohu v kotníku a jest tak upoután ve svém vlastním pokoji. Proto tam jdu. Avšak jsem si jista, že řeknu něco nerozumného nebo nevědomého, a přála bych si, abych mohla najíti nějaký správný důvod nejíti tam. Doufám, že Bůh půjde se mnou a naučí mne, jaká slova mám mluvit.

Dne 2. prosince.

Nalezla jsem Amálii ještě v horším stavu než při své první návštěvě, a ona přijala mne zase s pláčem.

„Jak jsi dobrá, že přicházíš tak brzo,“ začala „Neobviňovala jsem tě, žes utekla tehdy; drzost Karlova byla hanebná. Pravil, když jsi odešla, že vidí, žes ještě nepozbyla urážlivosti své, avšak vím, že cítil, žes mu ukázala oprávněnou nelibost a nic více.“

„Nikoliv, byla jsem opravdu rozhněvána,“ odvětila jsem. „Shledávám, že cesta k dokonalosti vede vzhůru, avšak sklouznu zpět tak často, že někdy již zoufám, zda kdy dosáhnu vrcholu.“

„Copak říká doktor o mně? ptala se. „Domnívá se, že jsem těžce nemocna?“

„Dovolím si tvrditi, že ti poví určitě, co si myslí,“ odpověděla jsem, „jestliže ho za to požádáš. To jest jeho zásada při všech jeho nemocných.“

„Kdybych se mohla zbaviti toho kašle, vzpamatovala bych se brzy zase,“ pravila. „Několik dní cílila jsem se zcela svěží a zdráva. Však kdyby to nebylo pro mé ubohé dětičky, nestarala bych se, jak to vše skončí. Pro život, jakým mne vede Karel, nedělám si mnoho vyhlídek do budoucnosti.“

„Zapomínáš, že chůva tvých dítek jest v pokoji,“ šeptala jsem.

„Ó, já nemyslím na Karolínu. Ona zná, jak mne Karel zanedbává, není-liž pravda, Karolíno?“

Karolina měla dosti šetrnosti, aby se stavěla, že neslyšela tuto otázku, a Amálie pokračovala:

„To začalo brzy po naší svatbě. Chodíval s jinými děvčaty právě tak, jako to činil dříve; když jsem s ním o tom mluvila, smával se tomu právě tak klidným sobě přirozeným způsobem, avšak nevěnoval žádné pozornosti mým přáním. Potom když jsem začala přísněji, řekl mi, pokud on mne nechává na pokoji, abych dala i jemu pokoj. Myslíla jsem, když přišlo naše první dítě, že bude poněkud střízlivější; avšak on si přál chlapce, kdežto přihodilo se, že to bylo děvčátko. A že jsem byla nešťastna a tolik naříkala, činilo to ubohé robátko mrzutým; to ho připravovalo o spánek v noci, takže se odstěhoval na noc do jiného pokoje. Potom vídala jsem ho méně než dříve, ačkoliv tu i tam míval malé záchvaty lásky, kdy sliboval, že bude se zdržovati více doma, a jednal se mnou s větší šetrností. Měli jsme potom zase dvě děvčátka – dvojčátka, a pak chlapečka. Karel zdál se býti zcela zamilován do něho, a zdálo se, že se skutečně polepšil, ačkoliv ještě býval pryč drahně času s řadou lenivých mladých lidí, kouře, pije víno, a děláje nevím co ještě jiného. Jeho strýc dával mu příliš mnoho peněz, a on neměl nic jiného na práci než utráceti je.“

„Nesmíš mi již vyprávěti více nyní,“ pravila jsem. „Počkej, až budeš silnější.“

Ošetřovatelka vstala a dala ji něco, co zdálo se, že ji občerstvilo. Šla jsem se podívat na malé dívčinky, které byly velmi hezká, přibledlá stvořeníčka, velmi klidné a vyspělé ve svém chování.

„Odpočinula jsem si nyní,“ pravila Amálie, ta činí mi to dobře vypovídati se ti, protože vidím, že ti je mne líto.“

„Ba jest vskutku!“ řekla jsem.

„Když byly našemu hošíkovi tři měsíce, dostala jsem tento děsný kašel. Karel mne zpočátku velmi plísnil pro můj kašel; říkal, že jest to jen zvyk, který jsem si přivlastnila, a že se musím z něho vyléčiti. Potom počal maličký churavěti a churavěti – a čím více chřadl on, tím více jsem chřadla já. Posléze dítě zemřelo.“

Tady propukla ubohá oběť v pláč, a já jsem jí stírala slzy její tak rychle, jak padaly, jsouc vděčna, že se může vyplakati.

„Potom,“ pokračovala po chvíli, „Karel, zdálo se, že ztratil poslední jiskřičku příchylnosti ke mně. Zdržoval se mimo dům více než dříve; a jednou, když jsem ho prosila, aby nezanedbával mne a mé dívky tolik, odpověděl, že byl dobře vyplacen za to, že nedodržel závazku s tebou; že máš takovou sílu charakteru, a –“

„Amálko.“ přerušila jsem ji, „neopakuj takových věcí. Ty mne jen trápí a pokořují.“

„Nuže,“ vzhlédla unaveně, „to jest, kam mne konečně přivedl. Jsem nemocna a zlomena v srdci, a starám se velmi málo, co ze mne bude.“

Nastalo dlouhé mlčení. Přála jsem si zeptati se jí, zdali by chtěla, když pozemská útěcha již přestala, hledati skrýše v lásce Kristově. Avšak, bojím se, že mám chorobný strach před tím, abych se ucházela o důvěru jiných. Poklekla jsem posléze a políbila ubohou, uvadlou líci.

„Ano, já věděla, že cítíš se mnou,“ pravila. „Jedinou radostnou myšlenku měla jsem, když se rozhodl Karel, že se přestěhuje sem, že tě uvidím.“

„Žije tvůj strýc také zde?“ zeptala jsem se.

„Ano; odstěhoval se sem první, a to byla příčina, která ponukla Karla, abychom se sem stěhovali také. Ten jest velmi laskav ke mně.“

„Ano, tak jest,“ pravila jsem, „a Bůh jest laskav také, není-liž pravda?“

„Laskav a nechá mne v nemoci a v ošklivosti u Karla? Katuško, jak tak můžeš mluvit?“

Odpověděla jsem opakujíc dva řádky z písně, již jsem měla tak ráda:

Jsi laskav, i když těžkosti mne vedeš, tvá kázeň dobrá, dovedeš mne k cíli!

„Nestarám se mnoho o písně,“ pravila. „Když jest jeden zdrav a všecko se mu daří zcela podle chuti, jest krásné chodit do kostela a zpívat; spolu s jinými. Avšak člověk nemocný jako jsem já, není tak lehké, aby byl pobožný.“

„Avšak není to právě doba vhodná vzhlednouti ku Kristu o útěchu?“

„Co je platné vzhlížeti někam o útěchu?“ pravila rozladěně. „Počkej, až budeš ty nemocna a zlomena v srdci, a uvidíš, že budeš cítiti, že zvláště ráda činíš něco jiného, než právě vy vzdychati a vyplakati svůj život.“

„Byla jsem nemocna a vím, co znamená strast,“ odpověděla jsem. „A jsem ráda, že to vím. Neboť naučila jsem se znáti Krista v této škole, a vím, že může On potěšiti, když již nikdo jiný nemůže.“

„Ty jsi pořád ten starý podivín,“ odpověděla. „Nikdy jsem nepředstírala, že ti rozumím polovici z toho, co říkáš.“

Viděla jsem, že jest unavena, a proto jsem odešla. Ó, jak jsem si přála po celou cestu domů, abych byla schopna ukázati jí na Krista tak, jako On se ukázal mně!

Dne 24. října.

Otec říká, že se mu nelíbí kázání dr. Cabota. Domnívá se, že není dosti dogmatické, a že nekáže dosti k hříšníkům. Avšak já mohu pozorovati, že na něho má již svou působnost, a že počíná přemýšlet o Bohu, kterak

se zjevil v Kristu, daleko více než dříve. Vede se mnou nekonečné rozhovory o svých i mých zamilovaných předmětech, a ačkoli nemohu nikdy říci, jakou stezkou jsem se brala, abych dospěla k určitému závěru, opravdovost mého usvědčování činí na něho dojem neobyčejný. Obávám se, že se do všeho, co mluvíme, míchá také hodně marnivosti, a pak, když přirovnám svůj život se svým vlastním ideálem povinnosti, divím se, že se vůbec odvažuji otevřít ústa a že na se беру úkol pomáhati jiným.

Děťátku našemu nevede se zcela dobře. Dívati se na takové malé, slaboučké, útlé stvořeníčko, kterak trpí, rozdírá mou duši na kusy. Myslím, že by mne méně skličovalo vydati ji Bohu právě, jaká jest nyní, než dívati se, jak žije život v pouhé nemoci. Avšak snažím se cítiti, jako dovedu i říkati: buď vůle Tvá! Malý Arnošt jest opravdový obraz zdraví a krásy. Má dosti živosti pro dvě děti. Se svou sestřičkou budou činiti opravdu zajímavý kontrast, až povyrostou, jeho oheň a živost budou povzbuzovati ji, a její útlost bude mírniti jej.

Dne 1. ledna 1841.

Každý den přináší s sebou své vlastní povinnosti a svá vlastní naučení. Jak to, že dělám tak malé pokroky, když je tomu tak? Jest to zázrak pro mne, proč dovolí Pán Bůh, aby takové povahy jako moje, poskvřňovaly jeho církve. Proto mohu jedině počítati s myšlenkou, že to bude veliká čest jeho jménu, dosáhnu-li někdy dokonalosti, neboť jistě nebylo nikdy před tím shromážděno horšího materiálu ku stavbě chrámu Ducha svatého. Kéž by přišel čas, kdy ti, kteří mne znali jako nezralou, dětinnou, nedokonalou, by hleděli na mne s úžasem říkajíce: „Jak divné věci učinil s ní Bůh!“ Kdybych věděla, že takový čas nikdy nepřijde, chtěla bych zalézt do podzemních skrýší země.

Všecko mám, co by nadchnouti mne mohlo k plnému se Pánu oddání. Požehnaný vliv mé drahé matky pociťuji vždy. Od ní jsem si přivlastnila zalétati k Bohu v každé nesnázi a věřiti ve vyslyšení modliteb. Potom

mám úzké obecenství s věrným mužem a opravdovým křesťanem. Arnošt vůbec nezná mého zmítání; jest vždy klidný a dovede se opanovati. Jest to částečně jeho přirozená povaha; však studoval bibli více než kterou jinou knihu, jeho vědomí povinnosti jest ustáleno, protože jest čerpáno odtud, a jeho stálý styk s nemocí a utrpením odhalil mu život tak, jak jest. Jak mi posloužil velice! Bůh mu žehnej za to!

Potom mám svého Jakuba. Pobýti půl hodinky s ním přivádí k nadšení. Žije v takovém obecenství s Pánem Ježíšem, že jest ustavičně na výsluní a jeho štěstí přispívá dokonce k osvěžení této rozhárané domácnosti; není tu ani jedné duše, která by neměla něco z jeho radosti.

A pak jsou tu mé děti! Moje drahé, roztomilé dítky! Pro ně jsem ustavičně nucena snažiti se po lepším, světějším životě; co chci, aby ony byly, musím státi se sama.

Tak vstupuji do nového roku neznajíc, co přinese, ale jistě s tisíci příčinami k díkům, k radosti a k naději.

Dne 16. ledna:

Zas jeden zoufalý pokus proměnití v soulad nesouzvuky v mé domácnosti, a zas jeden neúspěch. Arnošt zapomněl, že jest to náš svatební den, což mne velice bolelo a trápilo, zvláště, protože přijal pozvání na oběd mimo dům. Pokaždé očekávám něco od života, čeho nikdy nedosahuji. Jest tomu tak s každým? Jsem také velmi znepokojena o Jakuba, zdá se, že zmáhá se v něm záliba po společnosti Luciině. Jsem si zcela jista, že by ho nemohla učiniti šťastným. Jest možno, aby nevěděl, jakým jest znamenitým mladým mužem, a že může míti, koho mu libo? Jest snadno, aspoň v theorii, přenechatí Bohu utvářeti náš vlastní osud, i osud našich přátel; avšak když dojde k určitému případu, zdá se nám, že můžeme pomoci Jeho soudům svým ubohým rozumem. Nuže, musím jiti k Němu s touto novou úzkostí, a svěřiti budoucnost svého milovaného bratra Jemu, budu-li moci.

Pokusím se získati si důvěru Jakobovu. Není-li to Lucie, kdo nebo co ho činí tak zamyšleným a vážným, přece však zvlášť šťastným?

Dne 17. ledna.

Učinila jsem pokus vypátrati, zda-li to není pouhá moje domněnka o Lucii. Jakub se směje a vyhýbá se mým otázkám. Avšak přiznává se, že velmi vážná záležitost zaměstnává jeho myšlenky, o které nepřeje si mluvíti nyní. Kéž mu žehná Bůh v tom, cokoli to jest!

Dne 1. května.

Moji útloučké, malé Uny první narozeniny. Díky Bohu, že nám ji svěřil na jeden rok! Kdyby si ji Pán vzal odsud, radovala bych se přece, že tento život byl spojen s naším a měl působnost na něj. Ano, právě takové bezmocné nemluvnátko, má všude patrnou působnost na celou domácnost: jaká to podivná myšlenka!

Odevzdala jsem tohoto drahého miláčka svého jejímu i svému Spasiteli; žijíc nebo umírajíc jest Jeho.

Dne 13. prosince.

Zdá se, že není mým úkolem na zemi psát deník; mé zaměstnané ruce nalézají tolik jiné práce! A někdy, když jsem obzvláště rozhořčena pokoušívá jsouc bouřlivými prvky, jež tvoří mou domácnost, neodvážila jsem se nalézati zalíbení v zapisování věcí, na něž třeba zapomenouti.

Jak si přeji žíti v míru se všemi lidmi, a jak jsem nedůtklivá při cizím zasahování do vychovávání svých dětí! Kdybych měla kdy žíti v domácnosti staršího bratra jako stará panna, jakým asi bych to byla vzorem shovívavosti, něhy a sesterské milující laskavosti!

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1b, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349